

Boža nóz.

„W žłobiku ležišch tu,
 Džeczatko, Jesužo,
 Pšchińdžesch s wutrobnej luboscju k nam,
 Nješesch njebjestku pychu nam šam.
 Šhwalba a džak tebi budž!“
 Halleluja, Šamjeń.

Modlmy šo k Bohu: Lubny Šnježe Jesom Šhryšcze, ty dawasch nam šašo to wješele, šo šmemy šo tutu Božu nóz w twojej šwjatnizy šhromadžicž a šwjedzeń rócžneho čaša hodow tu šapoczinač. S tej šwětłoscju, kotraž w nóznej čzmi našch Boži dom wušwětluje, stajišch nam pšched woczi, šo šy jako prawe, wěčue šwětlo do šwěta pšchischoł, šo by naš šczinił džeczi twojeho šwětka. Daj jasnému hodow- nemu šwětlu šwěczič do našchich šhudnych hrěšnych wutro- bow, šo bychmy jow na šwěcze w tebi šwětłoscž byli, hacž jmu šwětłoscž twojeho woblicža wobladamy na tej nowe- j semi, hdžež žana čžemnosč wjazy njebudže. — Twój šwjaty jandžel je w najpřenjej Božej nozy předował: „Šlaj, ja pšchipowjedam wam wulke wješele, kotrež wšche- mu ludu šo dostacž budže: pšchetož wam je šo dženza tón Šbóžnik narodžil, kotryž je Šhryštuš tón Šnješ, w Davitowym měšcze.“ K tutemu „wšche- mu ludu“ tež my šluščamy; duž tež my wyskamy: nam je šo dženza tón Šbóžnik narodžil. D duž daj tutemu šbóžnemu njebjestemu wješelu, šo Šbóžnika mamy, šo šy ty, Šnježe Jesu, našch Šbóžnik, wšchitku staroscž społojicž, wšchitku šrudžbu šacžericž, wšchitku čžemnosč wot naš šahnacž, wšchitku hrěchow žaloscž pšchewinycž. — Ty, Šsyno Boži, šy našch bratr a našch Šbóžnik. Nětko šmy Bože džeczi a po šlubje herbojo. Twoje šłowo šo nětko tež nad nami dopjelni: Šawěrnje, šawěrnje, ja praju wam: „Wot nětk budžecze widžicž njebjowotewrjene a Božich jandželow horje a dele pšchińcž na čžłowskeho Šsyna.“ — Šnježe Jesu, tebje prošymy, spožč nam po- žohnowane, šbóžne hody, wobrocž našche wutrobny k tebi, šo do tebje wěrimy, šo tebje lubujemy, šo tebje šhwalimy a čžescžimy, šo tebi šlužimy a pošluščamy, šo tebi čžerpimy,